

LECȚIA 4

*O speranță care duce la acțiune**Textul lecției: 1 Ioan 2:1-6; 2:28-3:3**Contextul biblic al lecției: 1 Ioan 1-3*

1 Ioan 2:1-6; 2:28-3:3

1. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit.

2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.

3. Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.

4. Cine zice: „Îl cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el.

5. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că sîntem în El.

6. Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.

28. Și acum, copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și la venirea Lui să nu rămînem de rușine și depărtați de El.

29. Dacă știți că El este drept, să știți că oricine trăiește în dreptate este născut din El.

3:1. Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sîntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.

2. Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.

3. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.

VERSETUL DE AUR: „Și acum, copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și la venirea Lui să nu rămînem de rușine și depărtați de El“ (1 Ioan 2:28).

Cîțirea zilnică a Bibliei

- L. Noi vi-L propovăduim pe El, 1 Ioan 1:1-5.
- M. Umblarea în lumină, 1 Ioan 1:6-10.
- M. Strădania de a păzi poruncile Lui, 1 Ioan 2:1-6.
- J. Un mesaj pentru toate veacurile, 1 Ioan 2:12-14.
- V. Avertisment împotriva apostaziei, 1 Ioan 2:18-23.
- S. Rămînerea în Cristos, 1 Ioan 2:24-29.
- D. Testarea calității de copil al lui Dumnezeu, 1 Ioan 3:1-12.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii să dezvolte modalități de a-și spori dragostea pentru Dumnezeu prin ascultare.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

- A. Să înțelegem Biblia
- B. Să-l înțelegem pe elevul adult
- I. Să nu păcătuiți (1 Ioan 2:1-6)
- II. O lecție de încredere (1 Ioan 2:28-3:3)

Concluzie

- A. O siguranță binecuvîntată
- B. Ascultarea
- C. Aplicație
- D. Rugăciune
- E. De ținut minte

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

Conform unei tradiții demne de crezare, apostolul Ioan a petrecut cea mai mare parte a bătrîneții sale în orașul Efes, care este localizat aproape de râul Meander [în limba engleză *meander* înseamnă cotitură, buclă] din Asia Mică. Cînd un începător citește Întîia epistolă a lui Ioan, el ajunge la concluzia că această carte șerpuiește tot atît de logic ca și cursul râului care poartă acest nume.

Totuși, o privire mai atentă la această epistolă ne poate oferi idei foarte felurite. Mai mulți cercetători ai Bibliei cred că structura epistolei 1 Ioan este asemănătoare structurii Muzeului Guggenheim din New York City, care este o spirală-orientată în sus.

Fiecare nivel din 1 Ioan se ocupă de același subiect, dar la un nivel mai

înalt decît a fost tratat anterior. Cu alte cuvinte, apostolul repetă niște subiecte de bază, dar din diferite puncte de vedere.

Cele trei teme esențiale de care se ocupă 1 Ioan sînt:

- a face binele
- a-i iubi pe alții
- a crede adevărul.

Aceste teme sînt dezvoltate în cartea *The Tests of Life* (Testele vieții) de Robert Law. Ceea ce urmează este o versiune modificată a felului în care Robert Law schițează, în trei cicluri, conținutul primei epistole a lui Ioan:

- I. Introducere (1:1-5)
- II. Ciclul I (1:6-2:18)
 - A. A face bine (1:6-2:6)
 - B. A-i iubi pe alții (2:7-17)
 - C. A crede adevărul (2:8-18)
- III. Ciclul II (2:29-4:6)
 - A. A face bine (2:29-3:10a)
 - B. A-i iubi pe alții (3:10b-24)
 - C. A crede adevărul (4:1-6)
- IV. Ciclul III (4:7-5:21)
 - A. A-i iubi pe alții (4:7-12)
 - B. A crede adevărul (4:13-15)
 - C. A-i iubi pe alții (4:16-21)
 - D. A crede adevărul (5:1-21)

Scrie această schiță pe tablă.

B. Să-l înțelegem pe elevul adult

Martin Luther ne-a asemănat cu un om beat care a încercat să urce pe un cal și a căzut imediat de cealaltă parte. O a doua încercare a acestui om a avut același rezultat.

Da, noi avem tendința de a ne pierde echilibrul. Creștinii insistă foarte mult asupra păstrării credinței „care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3), și totuși ei pot fi pitici din punct de vedere spiritual și lipsiți de dragoste. Sau ei pot da dovadă de un mare interes față de oameni, în timp ce ignoră principii de credință periculoase. Pentru a beneficia de adevăratul echilibru, prima Epistolă a lui Ioan ne cere nu unul, nu două, ci trei aspecte în care să ne verificăm și să ne echilibrăm credința noastră.

I. Să nu păcătuiți (1 Ioan 2:1-6)

Apostolul, trecut poate de nouăzeci de ani, i-a numit pe cititorii lui „copilași”. Cuvîntul este un *diminutiv*. William Barclay a spus:

„Diminutivele exprimă o stare de afecțiune deosebită. Ele sînt cuvinte care sînt folosite ca să aducă mîngîiere” (*The Letters of John and Jude* — Epistolele lui Ioan și Epistola lui Iuda). Andrew Bonar a spus: „Ioan a învățat numele [‘copilași’] de la Cristos, la prima Cină de Taină. Cristos a folosit cuvîntul o singură dată [Ioan 13:33] și Ioan, aplecîndu-se pe pieptul Lui, a prins acest cuvînt și l-a repetat”.

Apostolul a scris pentru a se opune mîndriei false a celor care au pretins că ei nu au nici un păcat (1 Ioan 1:8) sau că nu au păcătuit (1 Ioan 1:10). Într-adevăr, apostolul a pornit o campanie de stîrpire a păcatului („ca să nu păcătuiți”). Idealul lui a fost ca ei să păcătuiască din ce în ce mai puțin.

Cu toate acestea, Ioan a scris nu numai ca un idealist, ci și ca un realist: „Dar dacă cineva a păcătuit...” (2:1). El a realizat faptul că și cei care au țeluri nobile și intenții bune pot cădea în păcat. De aceea, el a păstrat o perspectivă corectă asupra ambelor aspecte:

- A. „Să nu păcătuiți” (2:1a) și totuși
- B. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel drept” (2:1b).

În 1 Ioan 3:6 și 9 autorul afirmă că credincioșii nu fac din păcat o practică — adică, viețile lor nu sînt dominate de gînduri și fapte păcătoase. Romani 3:23 ne spune că „toți au păcătuit”, dar conform felului deosebit în care Ioan vede păcatul în 1 Ioan 3:6 și 9, credincioșii nu sînt păcătoși — cel puțin nu în sensul că ar practica păcatul în mod constant și flagrant.

Totuși, ca să-i mîngîie pe credincioșii care ar putea cădea în păcat, Ioan îi asigură: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel drept” (2:1). Alexander Ross a scris: „Noi avem păcat (1:8; noi am păcătuit 1:10), dar avem și un Apărător (sau Avocat)” (*The Epistles of James and John* — Epistola lui Iacov și Epistolele lui Ioan). Cuvîntul grecesc pentru „mijlocitor” este *parakletos*. Semnificația acestui cuvînt grecesc este „unul care este chemat alături (ca să ajute)”. Același cuvînt este folosit cînd, în Ioan 14:16, ni se spune că Duhul Sfînt este „Mîngîietorul” nostru (sau Sfîtuitorul).

Unul dintre rolurile „celui chemat alături” este acela de avocat al apărării. Așadar, în timp ce Duhul lui Dumnezeu este avocatul din inima credinciosului (Ioan 14:16), Fiul lui Dumnezeu este avocatul credinciosului din ceruri. El este Avocatul nostru ceresc care ne prezintă cauza înaintea tronului lui Dumnezeu.

Cristos nu este numai Avocatul apărării noastre și Reprezentantul nostru în ceruri, ci, de asemenea, „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2:2). Există diferențe de opinie între cercetătorii Bibliei cu

privire la felul în care trebuie înțeles cuvântul tradus prin „jertfa de ispășire“. Unii dintre ei (inclusiv Leon Morris) spun că în realitate acest cuvânt înseamnă „îmbunare“, adică o jertfă care potolește mânia sfântă a lui Dumnezeu aprinsă împotriva păcatului. Alții (cum ar fi episcopul Westcott și Bruce Metzger) cred că semnificația acestui cuvânt este „ispășire“, adică o jertfă care neutralizează și anulează păcatul (fără a exista vreo aluzie la îmbunarea unei zeități minioase).

Probabil că cel mai bine este să considerăm că felul în care Ioan folosește cuvântul cuprinde ambele idei. Moartea lui Isus la cruce este baza iertării păcatelor, dar, de asemenea, Crucea a potolit (a satisfăcut) mânia lui Dumnezeu și a satisfăcut cerințele lui drepte atât de complet, încât harul și îndurarea Lui ne stau la dispoziție din abundență“ (Zane C. Hodges, *The Bible Knowledge Commentary* — Comentariul cunoașterii Bibliei).

I. Howard Marshall a observat că „în versetele 3-5, linia de gândire a scriitorului se conformează unui model ‘A B A’; după ce în versetul 4 el contrastează ceea ce a afirmat inițial în versetul 3, în versetul 5 el reafirmă încă o dată ideea din versetul 3“ (*The Epistles of John* — Epistolele lui Ioan). Tot ceea ce este Cristos (în versetele 1 și 2) ne dă siguranță din afara experienței noastre, dar (în versetele 3-5) siguranța este testată dinăuntru experienței noastre. Într-adevăr, Întîia epistolă a lui Ioan este structurată în jurul anumitor teste practice ale siguranței creștine. Acestea sînt introduse prin formule cum ar fi „prin aceasta știm“ sau „și prin aceasta cunoaștem“. Întîia epistolă a lui Ioan folosește mult expresia „noi știm“.

Elementul esențial pe care trebuie să-l observăm în 1 Ioan 2:3 nu este că Îl cunoaștem pe Dumnezeu, ci că știm că Îl cunoaștem.

SĂ ȘTIM CUM SĂ ȘTIM. În Anglia, într-un loc numit St. Just, John Wesley a întâlnit o agitație iscată de faptul că un dregător arestat pe un om. Întrebînd care a fost cauza, cineva i-a răspuns: „Pentru că, domnule, el spune că știe că păcatele lui sînt iertate!“ Ei au arestat pe un om care înainte fusese bețiv și își bătea nevasta — dar acum era schimbat — pentru că a pretins că are siguranță creștină. Baza siguranței lui se conformează minunat sistemului de testare din 1 Ioan.

Da, noi putem ști că Îl cunoaștem pe Dumnezeu, printr-un test al comportamentului — „dacă păzim poruncile Lui“ (2:3). Lucrul acesta ar trebui să iasă în relief atunci cînd facem un sondaj printre vecinii noștri.

În *The Tests of Life* (Testele vieții), Robert Law a afirmat: „A-L cunoaște pe El (2:4) este unul și același lucru cu a fi în El (2:5b) și cu a rămîne în El (2:2)“.

În 1 Ioan 2:5, comentarii examinează dacă expresia „dragostea lui Dumnezeu“ se referă la dragostea noastră pentru Dumnezeu sau la

dragostea lui Dumnezeu pentru noi. În orice caz, ideea generală a primei epistole a lui Ioan este că dragostea desăvîrșită a lui Dumnezeu (2:5) nu este dovedită de o față ce radiază, sau de un sentiment nemaipomenit, sau de o revelație specială, sau de o pretenție mistică și nici măcar de o introspecție profundă. Nu, testul dificil la care sîntem supuși este un test practic, din viața de toate zilele: Îndeplinim noi poruncile lui Cristos?

Întrebarea 1

Care sînt semnele care ne ajută să detectăm caracteristicile dușmanilor spirituali menționați în 1 Ioan?

(Răspuns) Prin analizarea întregii epistole obținem o sumedenie de răspunsuri la această întrebare. Unele răspunsuri le obținem citind printre rînduri și comparînd aluziile cu ereziile din istoria Bisericii primare.

Cercetătorii Bibliei sînt de părere că cele două expresii „dacă zicem“ (1:6, 8, 10) și „cine zice“ (2:4, 6) nu sînt niște expresii teoretice inventate de autor, ci sînt afirmații pe care acest grup religios le-a făcut.

O altă întrebare pe care ne-o putem pune este: De ce se accentuează atât de mult păzirea poruncilor Lui (2:3), trăirea „cum a trăit Isus“ (2:6) și trăirea în dreptate (2:29)? Presupunerea cea mai logică este că apostolul a subliniat aceste puncte pentru cititorii lui deoarece acest aspect practic al trăirii creștine a fost amenințat. La urma urmei, nu prea are sens să păstrezi găleți pline cu apă dacă nu există un pericol real de incendiu.

Întrebarea 2

În ce fel se ocupă 1 Ioan 2:1 de poli spirituali opuși?

(Răspuns) Pe de o parte, autorul duce o campanie împotriva păcatului („ca să nu păcătuiți“). De cealaltă parte, el le oferă mîngîiere celor care au căzut („dacă cineva a păcătuit“).

Întrebarea 3

Conform celor scrise în 1 Ioan, cum poate un credincios să aibă siguranță creștină?

(Răspuns) Apostolul ne oferă mai multe teste ale siguranței creștine, teste ce sînt introduse prin expresii similare („prin aceasta știm“, 2:3, 5). Păzirea poruncilor este un punct practic în care ne putem verifica dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu.

II. O lecție de încredere (1 Ioan 2:28–3:3)

Limbajul pe care l-a folosit Isus în Ioan 15, înainte de suferințele Sale („rămîneți în Mine“), este repetat de Ioan la începutul acestei noi secțiuni a primei sale epistole. Rămînerea în Cristos este privită ca fiind baza „încrederii“ noastre.

Afirmația cu privire la venirea Lui: „[El] se va arăta“ (2:28; 3:2) constituie stîncă încrederii de care ne putem rezema. Dar noi sîntem confrunțați cu întrebarea: „Cum voi da eu față cu El cînd El va apare?“

Aceasta a fost o întrebare potrivită zilelor lui Ioan, deoarece se pare că un grup de oameni, care păreau foarte spirituali după cum vorbeau, s-au despărțit de biserica locală pentru care a fost scrisă epistola 1 Ioan (vezi 2:19: „Ei au ieșit din mijlocul nostru“). Este evident că membrii acestui grup care s-a despărțit de ei au pretins că Îl cunosc pe Dumnezeu și că rămân în El (2:4, 6); se pare că ei susțineau punctul de vedere conform căruia un om poate să trăiască după bunul lui plac (3:10) și totuși să cunoască lucruri ascunse despre Dumnezeu.

O astfel de ieșire în masă din biserică a unor indivizi care pretindeau că sînt foarte spirituali a fost pentru unii credincioși o adevărată lovitură. Cum puteau ei continua să rămână încrezători? Apostolul i-a asigurat că ei trebuie să-și pună încrederea în Cristos, nu în biserică sau în alți oameni. Atîta timp cît vor rămîne în Cristos, ei pot avea încredere.

Charles Wesley a exprimat această încredere într-un limbaj poetic: „Cu încredere mă apropîi de tronul ceresc și cer cununa prin Cristos al meu“.

Cei care sînt născuți din Dumnezeu (2:29) sînt „copii ai lui Dumnezeu“ (3:1). Cînd acest gînd s-a născut în inima apostolului, el a devenit un vulcan spiritual. Dacă am încerca să punem versetul 3:1 într-un limbaj contemporan, am spune: „Extraordinar! Priviți numai la felul cum iubește Dumnezeu!“ Edward McDowell a făcut socoteala: „Substantivul grecesc pentru dragoste... apare de 18 ori în 1 Ioan, avînd o frecvență mai mare decît în oricare altă carte a Noului Testament“ (*The Broadman Commentary* — Comentariul biblic Broadman).

John Stott a prins esența versetelor 1 Ioan 3:1, 2 cînd a scris: „Lumea nu vede acum ceea ce sîntem; ceea ce vom fi, nici nouă nu ni s-a făcut cunoscut“ (*The Epistles of John* — Epistolele lui Ioan). În realitate, termenul grecesc pe care l-a folosit Ioan înseamnă „copii“, nu „fii“. Ioan a rezervat întotdeauna termenul „Fiu“ pentru singurul Fiu al lui Dumnezeu, Isus.

R.C.H. Lenski a exprimat această idee în mod foarte plastic: „Un copil al lui Dumnezeu este... ca un diamant care este cristal... pe dinăuntru, dar care nu este încă tăiat și care nu aruncă raze scînteietoare de pe fațetele care reflectă lumina“ (*The Interpretation of 1 and 2 Epistles of Peter, The Three Epistles of John and the Epistle of Jude* — Interpretarea celor două Epistole ale lui Petru, a celor trei Epistole ale lui Ioan și a Epistolei lui Iuda).

Într-o zi, credincioșii vor fi pe deplin „ca El“. Pentru termenul de comparație „ca“, versiunea latină Vulgata folosește cuvîntul *similes*. Într-adevăr, chiar și acum, noi sîntem niște facsimile în miniatură ale lui Cristos.

Întocmai după cum „celor care s-au prezentat înaintea lui Dumnezeu la praznicele evreiești li s-a cerut să se curățească de toată necurăția,

conform legilor levitice și ceremoniale“ (A.E. Brooke, *Johannine Epistles* — Epistolele lui Ioan), tot așa, credincioșilor nou-testamentali li se poruncește să se curățească (1 Ioan 3:3). Acest lucru nu se poate face fără puterea de curățire a lui Cristos. Noi ne putem curăți prin mărturisirea păcatelor noastre (1:9). Cînd ne mărturisim păcatele, Dumnezeu ne curățește „de orice nelegiuire“.

Întrebarea 4

Care perioadă de timp se află în centrul atenției lui Ioan în pasajul 1 Ioan 2:28–3:3?

(Răspuns) Deși, în mod natural, scriitorul le-a vorbit cititorilor lui în prezent, în centrul atenției lui se află perioada din preajma celei de-a doua veniri a lui Cristos (2:28). Starea prezentă a vieții noastre va fi transformată după felul în care El ne va evalua „atunci cînd Se va arăta El“ (3:2).

Întrebarea 5

Cine sînt cei care, la venirea Lui, vor rămîne de rușine?

(Răspuns) Deși sînt posibile mai multe răspunsuri, răspunsul pe care ni-l dă I. Howard Marshall se pare că este cel corect: „Cei care se vor rușina cînd va veni El sînt acei oameni care pe pămînt nu au trăit în părtășie cu El, aceia care l-au fost supuși numai cu numele. Faptul că la venirea Lui ei vor fi respinși va confirma pentru totdeauna că din punct de vedere spiritual ei au fost despărțiți de El“ (*The Epistles of John* — Epistolele lui Ioan).

Întrebarea 6

Vrea oare 1 Ioan 2:29 să ne spună că oricine face binele trebuie să fie considerat creștin?

(Răspuns) Nu. Aceasta ar contrazice celelalte teste clare din 1 Ioan (4:15; 5:1). Ceea ce vrea să spună apostolul este că unul dintre testele calității de credincios a unui om este faptul că el pune preț pe corectitudine, acționează cu decență, iubește dreptatea și se comportă bine — adică „trăiește în dreptate“.

Întrebarea 7

Dacă Cristos „ne curățește de orice păcat“ (1:7), de ce mai trebuie să ne curățim noi înșine (3:3)?

(Răspuns) Toată curățirea necesară pentru vina păcatului a fost îndeplinită în moartea pe care Isus a suferit-o pentru noi, așa cum ne învață Epistola către evrei.

Cu toate acestea, atunci cînd credincioșii își mărturisesc păcatele, ei sînt curățiți de acele nelegiuiri (1:9). Un aspect al umblării în lumină (1:7) este că, în timp ce ne expunem pe noi înșine lui Dumnezeu care vede toate lucrurile, petele negre pe care nu le-am văzut înainte și care au nevoie de curățire pot fi iluminate de lumina lui Dumnezeu. În sensul acesta noi ne

curățim pe noi înșine (3:3). Cu alte cuvinte, noi îndeplinim un rol activ, prin faptul că recunoaștem acele păcate înaintea lui Dumnezeu și ne modificăm comportamentul în așa fel încât să-I fim plăcuți Lui.

Concluzie

A. O siguranță binecuvîntată

În relația pe care o avem cu Cristos, noi toți avem nevoie de siguranță și de confirmare. Dar este imposibil să avem siguranță sau să ne sporim încrederea dacă continuăm să facem lucrurile care ne înstrăinează de sursa siguranței. Așa după cum un copil care nu l-a ascultat pe tatăl lui se simte neliniștit și incomod în prezența tatălui, tot așa un credincios care a păcătuit se simte incomod în prezența Tatălui ceresc.

Aspectul siguranței unui credincios, subliniat în 1 Ioan (vezi 2:3, 5, 29; 3:21), este deseori ignorat. Când comportamentul nostru este fără vină, conștiința noastră este curată. Când conștiința ne este curată, noi avem încredere și siguranță în ce privește relația noastră cu Cristos.

Întrebarea 8

Cum pot credincioșii să fie siguri de credința lor?

(Răspuns) Ciclul *Comprehensive Bible Study* (Studiu biblic extensiv) ne vorbește despre două modalități de a aborda siguranța unui credincios. Una este aceea de a analiza acțiunile pe care le întreprinde Dumnezeu în folosul nostru. Cealaltă modalitate de a aborda siguranța este cea pe care Ioan o subliniază considerînd-o de o importanță primordială — analizarea propriilor noastre acțiuni. Păzim noi poruncile lui Cristos (2:3)? Umblăm noi așa cum a umblat Cristos (2:6)? Ne angajăm noi în acțiuni corecte (2:29)? Un „da” îi aduce celui ce răspunde la aceste întrebări o măsură de siguranță.

B. Ascultarea

David McCarthy povestește (în *Comprehensive Bible Study*, iunie, 1981) despre un băiețuș care a fost lăsat de mama lui să se joace cu oalele și cu tigăile, cu condiția să le pună la locul lor. După puțin timp, toate acestea au fost împrăștiate în toată casa, iar băiatul dispăruse. Era într-o cameră de la subsol și cînta cîntări ce le-a învățat la școala duminicală. Când mama i-a adus băiatului aminte de înțelegerea lor, el a ripostat: „Dar vreau să cînt ‘Isus mă iubește’”. Vă puteți da seama că mama lui nu a putut aprecia o astfel de „evlavie”. În acea situație, copilul a avut nevoie de disciplină, nu de cîntări de laudă.

Nici Dumnezeu nu privește altfel lucrurile. Lui nu-i pasă de cîntările noastre, atîta timp cît există o persoană pe care noi o neglijăm. Nu are rost să ne rugăm cerînd călăuzire cînd Dumnezeu ne-a arătat deja, în mod clar, direcția în care trebuie să acționăm. Noi nu putem fugi de

responsabilitatea de a-i trata corect pe oameni, îngropîndu-ne capul în Biblie. În ochii lui Dumnezeu, ascultarea este o prioritate stringentă.

Întrebarea 9

Cum demonstrăm că sîntem creștini autentici?

(Răspuns) Există foarte multe răspunsuri corecte la această întrebare. Totuși, punctul esențial al primei Epistole a lui Ioan este că dacă noi insistăm asupra unui standard înalt al vieții spirituale, fără să ținem cont cît de importantă este ascultarea, sîntem într-o poziție foarte greșită.

C. Aplicație

Benjamin Franklin și-a făcut în fiecare zi un tabel de control, după care își verifica conduita. Aceasta este o metodă care poate să-l ajute pe credincios.

La sfîrșitul acestei ore, dă-le elevilor tăi timp să-și aleagă un anumit verset, un principiu sau un domeniu de ascultare asupra căruia să lucreze în săptămîna următoare. Poate că este de folos ca înainte de selecția amintită, să vă gîndiți, în grupuri de trei sau patru, la domeniul în care, în general, credincioșii lasă de dorit. Un astfel de exercițiu poate da naștere la idei pentru tema de casă din săptămîna ce urmează.

Cere-le elevilor tăi să prezinte fapte concrete din viața lor. De exemplu: „Am neglijat să-mi dovedesc dragostea față de vecina mea, doamna Popescu. Așa că, în săptămîna care urmează, voi petrece timp cu ea”.

În mod obișnuit, cu cît mai concretă este ascultarea noastră, cu atît mai mare va fi încrederea noastră.

D. Rugăciune

Doamne, dă-ne o îndrăzneală reînnoită ca în săptămîna care urmează să dăm dovadă de ascultare în cîteva aspecte ale vieții noastre de credincioși. Ne rugăm în Numele lui Cristos. Amin.

E. De ținut minte

În relația noastră cu Dumnezeu, ascultarea dă naștere la încredere.